

Čís. 14747.

Po skončení služebního poměru může se zaměstnanec platně vzdátí odměny za práci přes čas.

(Rozh. ze dne 30. listopadu 1935, Rv I 2187/35.)

Podle přednesu žalobcova pracovalo se v podniku žalovaného týdně 60 až 70 hodin, odměnu dostal však jen za 10—12 hodin práce přes čas. Domáhá se proto za zbývajících 10—12 hodin práce přes čas týdně po dobu, kdy byl v podniku zaměstnán, zaplacení odměny v zažalované výši. Nižší soudy neuznaly žalobní nárok důvodem po právu.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Žalobce byl u žalovaného zaměstnán do 2. září 1933 a podepsal prohlášení ze dne 14. září 1933, v němž potvrzuje, že jeho (žalobcovy) nároky proti žalovanému byly vypořádány a že tedy nemá žádných nároků proti němu. Žalobce vzdal se tedy po skončení služebního poměru nároku na odměnu za práci přes čas (§ 1444 obč. zák.) a takové vzdání se je platné a pro zaměstnance závazné (sb. n. s. 6983), ježto po skončení služebního poměru nelze již předpokládati, že by zaměstnavatel jako hospodářsky silnější mohl svého postavení k zaměstnanci zneužítí a věc zaříditi tak, aby se zaměstnanec podrobil neplacení za práci přes čas z obavy, že jinak bude propuštěn.

Čís. 14748.

Rozvrh odbytného, na něž vedena jest exekuce zabavením a příkázáním k vybrání, řídí se pravidly exekučního řádu, třeba jej soudce provedl v řízení nesporném.

(Rozh. ze dne 30. listopadu 1935, R II 313/35.)

Vymáhajícími věřiteli bylo zabaveno odbytné, jež měl povinný dostati od Státního pozemkového úřadu. Úřad ten složil proto zabavené odbytné podle § 1425 obč. zák. a § 307 ex. ř. k soudu, který při rozvrhu odbytného na žádost dlužníka vydal dlužníku se zřetelem na předpis § 2 odst. 1 zák. čís. 314/20 sb. z. a n. dvě třetiny a zbytek rozdělil mezi vymáhající věřitele. K stížnosti těchto zrušil rekursní soud usnesení prvního soudu, pokud jím byly vydány dvě třetiny odbytného dlužníku a uložil prvnímu soudu, by tuto uvolněnou částku znovu rozvrhl. **Důvody:** Jest sice pravda, že § 2 zákona ze dne 15. dubna 1920 čís. 314 sb. z. a n. ve znění zákona ze dne 2. července 1924 čís. 177 sb. z. a n. se vztahuje i na odbytné, avšak nemá prvý soud pravdu, pokud dovozuje v napadeném rozvrhovém usnesení, že ustanovení §§ 1 až 3 uvedeného zákona jsou velíci předpisy, takže by k nim exekuční soud musel vždy